

ABRAHAM HANS

WIELERWEDSTRIJD TE LEERNE

De dag was nauwelijks aangebroken, toen Reginald het kasteel verliet. Teruggekeerd na zijn verwijdering werd de jongste zoon de Porteira nog zeer kort gehouden. Hij had wel gepoogd niet meer met zijn vader in botsing te komen. Heden zou de eerste wielervedstrijd van Leerne plaats vinden en daar kon hij toch niet afwezig blijven.

Er was nog niemand op. Reginald ging door de keukendeur heen. Maar in het park ontmoette hij Peter, de opzichter.

«Goede morgen, jonker», fleemde de slaafse man.

Die zijn groet kon hij best missen, overwoog Reginald. Hij zal wel straks vertellen, dat ik heel vroeg uitgegaan ben. Hij kan ook vermoeden dat ik me naar de wielervedstrijd te Leerne begeef.

't Beloofde mooi weer te worden en Reginald was er blij om. Te meer volk zou er komen naar de koers, die hij feitelijk ingericht had. Een eind van het kasteel ontmoette Reginald Jan Wellens.

«Ge komt vanmiddag toch naar Leerne?» vroeg hij.

«Ik zou gaarne genoeg willen, maar ik mag natuurlijk niet. Dat ik thuis werkte, ja. Maar ik word nog altijd door Peter in dienst gehouden».

«Loop weg».

«O, dan boet mijn vader er weer voor, jonker. 't Is hard, vader te zien schreien, zoals het gebeurd is voor het pachtland, dat hij niet kreeg. Ge weet het misschien niet.»

Jan Wellens vertelde het geval.

«Zo blijf ik ook gebonden, jonker», hernam Jan op treurige toon.

«Ge moet renner worden. Dan maakt ge u vrij. Ge zijt er een kerel voor! Zo kloek gespierd en vastberaden.»

«Ik denk er genoeg over, jonker, maar ik kan zelfs nog geen fiets kopen. Vader en moeder hebben veel tegenslag gehad. Ik zou meer verdienen als ik hier weg kon. Ik win op het kasteel acht frank per dag

en in de stad zou het vijf-en-twintig zijn. Maar ik moet hier blijven, omdat vader pachter is. Ik zeg het u gelijk het is, jonker. 's Winters kan ik naar de fabriek... Als ik een fiets had, ik zou me oefenen bij het heen- en weerrijden naar Gent. Nu moet ik met de tram.»

«Jan, ik zal trachten u te helpen, houd moed», beloofde Reginald en hij ging verder.

Hij bereikte het landhuis van zijn oom de Bontink. Die was nog niet op. Maar de huishoudster was al beneden en beleefd en zeer vriendelijk begroette ze de jonker.

Toen Reginald smakelijk gegeten had en nog even in de uitgestrekte tuin was geweest, verscheen zijn oom.

«Wat geluk u te zien», zei hij, werkelijk verheugd. «Is de ballingschap geëindigd?»

«Ik heb thuis niet verteld dat ik naar Leerne kwam, oom. Maar ik kan nu onze vrienden van de plaatselijke sportvereniging niet in de steek laten. Het wordt ook één van de laatste wielerkouren van het seizoen.»

Reginald deed nog even zijn beklag over het weinig begrip dat zijn ouders hem betoonden.

«Ik kan uw vader niet volgen», oordeelde baron de Bontink glimlachend. «Wat steekt hij allemaal in zijn hoofd? Ik heb al gedacht hem eens te vragen of hij denkt nog in de tijd van het «Ancien Régime» te leven. Ofschoon, hij verstaat toch geen rede. Uw vader kan de nieuwe tijd niet tegen houden, al verbeeldt hij het zichzelf. Wat zal hij nog teleurstellingen opdoen. En nu weer die staking in de fabriek van François! Uw broer heeft enige werklieden als raddraaiers weggestuurd. De sukkelaars mogen geen vrije mening of geen woordvoerders hebben. Hij gooit de besten aan de deur. Dat is er gebeurd en toen hebben allen solidair het werk neergelegd. Nu ronselt uw broer hier in de streek onderkruipers.»

Wat later wandelden oom en neef eens naar het dorpsplein. Het was er nog stil. Maar hier en daar wapperden al de Vlaamse leeuwevlag en de Belgische driekleur als teken, dat het vandaag feest was.

Herbergiers en winkeliers hadden een flinke inslag gedaan. Ook zij verwachtten een grote toeloop. Ze groetten hartelijk baron de Bontink en Reginald. Dat waren nu heren, die met het volk konden meedoen en sport en gezond vermaak steunden.

In het sportlokaal was het bestuur reeds aanwezig. En blij begroetten de jonge lieden Reginald. Ze waren tevreden, dat hij aanwezig was. Ze deelden mee, welke maatregelen ze genomen hadden. Er waren nog nieuwe toetredingen van jonge renners als Antoon Dignef en Sylveer Maes gekomen.

De plaats voor de aankomst werd afgebakend. Men zou er straks palen slaan en koorden spannen.

Een auto hield stil. En François de Porteira stapte er uit. Hij wenkte

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

zijn broer.

«François komt me halen, maar ik ga niet mee», zei Reginald.

«Wacht, ik zal hem ook eens te woord staan.»

Samen begaven ze zich bij François.

«Dag oom», groette de oudste zoon de Porteira.

Hij ontzag hem, want steeds dacht hij aan de te verwachten erfenis, en die zou aanzienlijk zijn.

«Papa heeft me gezonden, om Reginald te verzoeken mee terug te keren», sprak François.

«Ik meende, dat gij nu genoeg eigen bekommernis had met die staking in de fabriek», spotte de Bontink.

«Oom, van mijnentwege kan Reginald natuurlijk doen, wat hij verkiest. Maar ik moet papa's orders uitvoeren.»

«Welnu, zeg dan aan uw papa, dat Reginald bij mij de dag doorbrengt en misschien bij mij blijft. En verzoek hem in mijn naam uit Leerne weg te blijven, vandaag. We kunnen hier zijn scène missen.»

«Ik zal de boodschap getrouw overbrengen.»

François keek Reginald aan.

«Ja, ik blijf», bevestigde de jongere broer. «Papa weet, dat ik op die wielervedstrijd niet kan wegblijven. Ik heb hem samen met oom helpen organiseren».

François steeg weer in zijn auto en reed heen.

Er kwam al meer beweging in het dorp. Velen hadden voor vandaag een vrije dag genomen en wandelden nu in blijde stemming rond. Men zette tafels vóór de afspanningen, planken op schragen. Hier hing men bordjes uit «plaats voor velo's», daar paalde men een parkeerplaats voor auto's af. Er kwamen kramers uit Gent met hondekarren om nering te doen.

«Kom, we gaan eens even naar Lemmink», zei de Bontink. «Die kerel moet vandaag winnen.»

Onderweg sprak Reginald over Jan Wellens.

«Ge denkt, dat hij een flinke renner kan worden?» vroeg oom.

«O, vast en zeker. Hij verrast me nu al door zijn snelheid, als hij op mijn fiets eens naar Gent moet. En ik ben overtuigd, dat hij een onverzettelijke wil heeft.»

«Nu, dan moet die jongen een rijwiel bekomen. Zend hem eens bij mij. Ik zal hem tegen zekere voorwaarden aan een fiets helpen. Natuurlijk moeten we de rijwielen niet te grabbel gooien.»

«Wellens zal blij zijn.»

Ze kwamen op de hoeve van Lemmink. Vader was naar het land, maar de zoon zat met zijn moeder thuis. En vrouw Lemmink kwam met eerbied buiten.

«Mijnheer de baron, kom binnen en de jonker ook» zei ze.

«Een minuutje. We moeten eens zien of onze coureur in vorm is.»

«O, hij heeft goed geslapen en vader wilde niet, dat hij vanmorgen werkte.»

De zoon stapte buiten. Hij zag er fris uit.

«Vandaag winnen, hoor», zei de Bontink.

«Ik zal mijn best doen, mijnheer de baron.»

«Gij moet winnen. Heel Leerne verwacht het. Er zal een massa volk zijn», beweerde de Bontink.

«Vader en ik gaan ook», zei moeder. «Maar, komt binnen, heren!»

De baron en Reginald zaten een poosje neer en keerden dan naar de Bontinks landhuis terug.

«'t Zal wat zijn, als ik vanavond thuis kom», sprak Reginald.

«Vanavond blijft ge hier. Ik zal uw vader een briefje bezorgen en morgen eens met hem praten. Het gaat niet langer op een meerderjarige zoon zo tiranniek te behandelen. Dat moeten uw ouders begrijpen. Ge zijt een flinke student, ze hebben over u niet te klagen. Uw vakantie loopt ten einde. Dat ze stoppen met u te kwellen.»

Na het middagmaal gingen ze naar het dorp. De zon hield stand. 't Was een heerlijke najaarsdag, waarop de natuur zich nog eens liet genieten, vóór de stormen al het schoon zouden vernielen. De Vlaamse buiten lag daar zo vredig. Maar er was al gewemel op de wegen.

Op het plein zelf was het druk. Men kwam te voet, per kar, per auto, maar vooral per fiets. Welgemeend begroetten familieleden en kennissen elkaar. Door ramen hier en daar zag men voor de «overkomst» de tafels gedekt staan als op een kermisdag. Meer feestvlaggen nog hingen uit.

De Leernenaars schenen fier, dat hun bescheiden dorp zo de algemene belangstelling genoot. Ze wezen vreemde bezoekers baron de Bontinck en zijn neef Reginald aan, en vertelden hoe die volksvrienden de koers hadden georganiseerd. Leerne bleef niet meer achteruit. De gemeenteraad deed ook flink mee.

Kramers prezen hun waren aan. Vanop een auto voerde een wonderdokter het woord. Een liedjeszanger en zijn vrouw leerden versjes aan. Overal was men ijverig bezig fietsen te stallen. En meer mensen stroomden toe. Men zei, dat er nog nooit zoveel volk was geweest.

Reginald ontroerde. Hij zag Paulina de Baarne in haar auto. Hij ging naar haar toe.

«Ha, dag Regi!» groette ze vrolijk. «Ge ziet, dat ik op mijn post ben. Kom, ge krijgt een zoen. Ik twijfelde al of ge zoudt komen.»

«Mijn woord moest ik houden», antwoordde de jongste zoon de Porteira, die genoot van de kus en de vriendelijkheid.

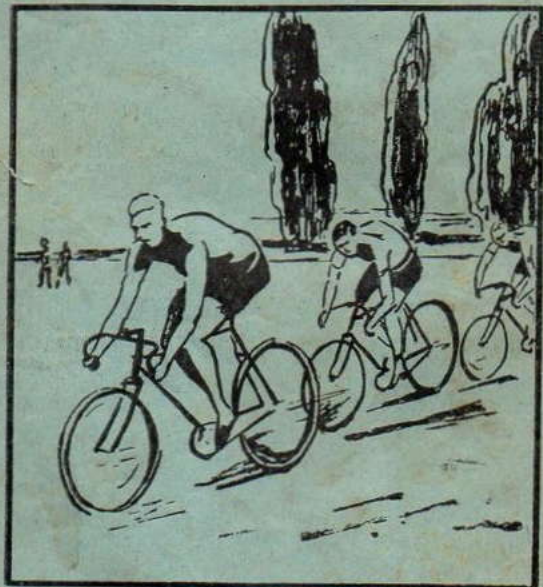
«Verbeeld u, mijn saaie neef Maarten wou ook mee... Hij zou om één uur van zijn kantoor komen. Plots stelt hij belang in de wielersport, maar ik heb de plaat gepoetst eer zijn trammetje

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

aankwam.»

«Hoe is de auto onthaald door uw oom en tante?»

«'t Viel uiteindelijk nog mee... maar dat vertel ik wel eens. Wat een volk hier.»

«O, ze zullen plaatsmaken. Ge wilt de koers volgen?»

«Ja...»

«Dan zal ik u een nummer bezorgen. Dat volgen wordt niet aan ieder toegelaten. Men zou de renners te veel hinderen. Maar ik kom bij u.»

«Ik vind het best.»

Paulina de Baarne had veel bekijks. Sommige mensen schudden het hoofd. Wat veranderde de wereld toch! Een jonge juffrouw aan het stuur van een sportauto. Reginald vroeg ruimte en de menigte week uit. Traag reed Paulina naar het sportlokaal. De auto werd terzijde geplaatst.

«Kom mee binnen», nodigde Reginald.

Plots zag hij aan de overkant mijnheer Loosen, de rentmeester van zijn vader. De spion was dus naar Leerne gezonden.

Wat uitdagend wuifde Reginald hem toe. Ja, hij voelde zich vandaag onafhankelijk en vrij. Reginald stelde Paulina aan zijn oom voor.

«Ik ken u wel», zei de heer de Bontink. «En ik dank u omdat ge een prijs voor de wielervedstrijd hebt geschonken.»

«Maar 't is toch niet bekend, dat ik hem gegeven heb?»

«Alleen bij het bestuur, doch ik zou er geen eed op durven doen, dat Jan of Pier het niet aan zijn vrouw verteld heeft en het zo door meerderen geweten is. Och, kom, ge behoort nu tot de sportvrienden, juffrouw de Baarne. Wat wilt ge als ge zelf een sportauto bestuurt!»

Baron de Bontink stelde dan Reginald voor aan enkele sportcorrespondenten van de dagbladen. Men deelde in het lokaal de rugnummers uit. De renners trokken de algemene aandacht. Ze gingen zich op de binnenplaats in coureurspak zetten.

Lemmink trad binnen. Reginald begroette hem hartelijk.

«Op onze Pieter is de hoop van Leerne gevestigd», zei hij tot Paulina.

Deze knikte Lemmink toe, die verlegen keek. Hij was wat bleek, verkeerde blijkbaar in spanning. De burgemeester kwam baron de Bontink begroeten.

«De ordedienst zal goed geregeld zijn», verzekerde hij.

«Ge hebt versterking?»

«O, ja, flinke rijkswachters en een paar veldwachters uit de buurt. Ze zijn al bezig met ruimte te maken. De toeloop van volk is geweldig.»

Reginald was met Paulina wat ter zijde gaan staan. Hij voelde zich zo gelukkig in haar nabijheid. Hij keek naar haar blonde lokken, haar

bekoorlijk gelaat; zijn oog gleed met welgevallen over haar rijzig lichaam. Hij vertelde, dat hij waarschijnlijk bij zijn oom zou blijven wonen.

«En als ik morgen met mijn auto kom, zoudt ge dan willen meerijden?»

«Ha, natuurlijk, liefje.»

«Nu, als 't goed weer is, zal ik er tegen negen uur zijn.»

«O, ge maakt me helemaal blij.»

Reginald vertelde dan over nieuwelingen, juniors, onafhankelijken, beroepsrijders in de wielersport.

Maar zijn oom stoorde hem.

«Reginald, het bestuur verzoekt u het vertreksein van de koers te geven», zei hij. «Dat is een eerbetuiging, omdat gij de eerste stoot tot de wedstrijd hebt gegeven.»

«Ga al in de auto zitten», zei Reginald tot Paulina. «Ik zal er een nummer op laten bevestigen.»

Vlug sprak hij daarover met een bestuurslid.

De gendarmen hadden gemoedelijk de baan vrij gemaakt. De achtendertig renners vormden een kleurrijke groep in hun verscheidene truien. Baron de Bontink bekeek hen. Hij hield er van bij sportieve volksjongens fijne koppen te zoeken, krachtige, gespierde lichamen te bewonderen. Er werd aan de reglementen herinnerd.

Pieter Lemmink stond in de eerste rij. Dorpsbewoners uit Drongen en Leerne riepen hem woorden van aanmoediging toe. Vóór een bovenraam van het sportlokaal zaten zijn ouders.

Reginald stond gereed met de vlag. Plots bemerkte hij Roos uit de «Vlasbloem». Ze was vooraan bij de menigte, opzichtig gekleed, ze keek met haar verleidelijke, brutale ogen naar Lemmink, maar Reginald zag, dat die niet op de herbergierster lette.

«Allen gereed?», klonk het.

Het ogenblik van het vertrek was daar. Stilte viel over de massa. Reginald stak de vlag omhoog en gaf er een zwaai mee. De wedstrijd was begonnen. Het peloton kwam plots in beweging met een wemeling van kleuren, waarop de zon schitterde. De renners stoven heen door de Kerkstraat. Enkele auto's volgden. Reginald nam plaats naast Paulina de Baarne. En ook zij vertrokken.

Ginder achter het volk grijsde rentmeester Loosen. De Bontink zei tot de burgemeester, dat zijn neef en jonkvrouw de Baarne een sportief jong paar vormden.

De menigte warrelde weer dooreen. Over een halfuur kon men de renners terug verwachten. De kramers liepen en schreeuwden en de liedjeszanger lokte het volk door een grote trompet.

In de herbergen besprak men de kansen, haalde pas verlopen wielervedstrijden op en velen bleken voortreffelijk op de hoogte van de sportbeweging in Vlaanderen.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Ham-Van der Meulen, Kortich.

« Wat rijden die kerels snel », zei Paulina tot Reginald.

« O, nu gaat het kalm aan. Pas in de volgende ronden zult ge zien hoe ze zich weren. Er zijn er acht van zowat vijftien kilometer elk.

« Dus honderdtwintig kilometer samen ».

Reginald somde de dorpen en gehuchten op waarlangs ze voorbij reden.

« En rusten ze intussen niet? », vroeg Paulina naïef.

« Wel neen. Dat is vier, vijf uur aanhoudend rijden in snel tempo ».

« Maar hoe houden zij het uit? »

« Oefening... lange, hardnekkige oefening, veel wilskracht, taaie volharding.

Buiten Leerne kwamen de mensen van hun akker aan de grachtkant kijken, spellewerksters lieten hun kussen staan. Aan gehuchten bevonden zich groepjes sportvrienden. De mulder lag door het kijkgat van de Krombruggemolen. In andere dorpen hield de veldwachter de mensen terzijde van de straat. Velen hadden een dagblad in de hand met de namen der renners. Heel de streek stelde belang in de wedstrijd. Zelfs de zwarte locomotief van de stoomtram met een sliert van grijze goederenwagens moest wachten om doortocht te verlenen aan de voorbij stuivende renners.

« Die blijft achter », zei Paulina, wijzend naar een coureur die afgestapt was.

« Hij heeft bandbreuk. Dat is tegenslag ».

« Geeft hij het dan op? »

« Wel neen... hij vervangt snel de lekke band. Een paar minuten werk en dan schiet hij weer vooruit ».

« Maar dan kan hij de andere niet meer inhalen ».

« O, jawel. Zo gauw verliezen onze wielrenners, de «Flandriens», de moed niet ». Reginald had zijn arm om de schouders van Paulina gelegd.

« 't Is wel plezierig zo te volgen. Een fraai gezicht, die fietsers langs de wegen. Maar ik begrijp niet, hoe ze het volhouden. En ik had er geen denkbeeld van, dat de belangstelling zo groot kon zijn. En bij oud en jong, bij meisjes en knapen ».

« O, ja, kinderen praten over de renners, en velen verzamelen prentjes van chocolade of zelfs cichorei met hun afbeeldingen ».

« O, Regi, daar valt er een, hij rolt in de gracht. Wij moeten hem helpen! »

« Schrik niet te erg. Die mannen kunnen tegen een duwtje, kijk, hij springt al recht. Pas op... geef hem ruimte ».

De gevallen renner onderzocht even zijn fiets, sprong er op en trapte er al weer geweldig op los.

De eerste ronde werd beëindigd. Slechts enkele deelnemers waren wat achterop geraakt. Lemmink had de leiding door Leerne en de supporters juichten hem toe. Maar weldra kwam er wat verandering.

Een eerste groep raakte vooruit. Sommigen, die tegenslag hadden, volgden op afstand. Op kleinere wegen zocht men de beste zijanten, stak men plots van rechts naar links over.

Bijna raakte Paulina een der renners, die haar nijdig iets toeriep, maar voort schoot.

«'t Was toch zijn schuld», zei Paulina, wat beledigd.

«Neen... de weg is nu voor de renners».

«Maar wat een verwarring hier», bromde Paulina, toen een motorrijder haar rakelings voorbij schoot.

«Er zijn ook lastige volgers, die beter zouden wegblijven», sprak Reginald.

«Bij die eerste ronde ging het er ordelijker toe».

«O, het wordt straks nog veel drukker».

«Maar zo durf ik met mijn auto niet meer rijden».

«'t Is waar, dat ge er zeer geoefend moet voor zijn».

«En de mensen, die zo ver vooruit staan en naar mijn getoeter niet luisteren!», klaagde Paulina.

«Ze hebben alleen oog voor de renners».

Paulina stopte. Ze was plots bang geworden van het verkeer.

«'t Is dan beter, dat we de renners ver vóór ons laten en te Leerne blijven», zei Reginald, wel bemerkend dat Paulina zenuwachtig werd. Hij suste haar met een kus.

Ze rustten een poos, tot de weg voor hen verlaten lag. Dan reden ze in matige vaart verder.

Reginald vond het toch aangenaam zo alleen met Paulina te zijn. Hij streekde haar mooie hals.

«Maar nu kunt gij ook niet meer volgen», sprak zij.

«O, dat geeft niet. Ik heb geen officiële taak. Ik zal straks op het dorp horen hoe de stand is. 't Is geraden dat we voorzichtig zijn. 't Is niet gemakkelijk in al dat gewemel te sturen».

De auto reed nu trager.

«Dus, ge komt me morgenochtend eens afhalen?», vroeg Reginald glimlachend.

«Ja, als het nog goed weer is. Waar zullen we heen rijden?»

«Eens naar zee, als ge het goed vindt, ik betaal voor de benzine».

Weer bereikte de auto het dorp. De wagen werd naar het sportlokaal gebracht.

«Paulina vindt het onvoorzichtig om in al het gewoel te rijden», zei Reginald tot zijn oom.

«Dat kan ik begrijpen, en het wordt straks nog gevaarlijker. Zeg, Reginald, onze Pieter doet het best».

«Was hij nog op kop?»

«Ja, en fris en welgezind. Als hij nu maar geen tegenslag heeft». Plots kwam Maarten de Baarne bij Paulina.

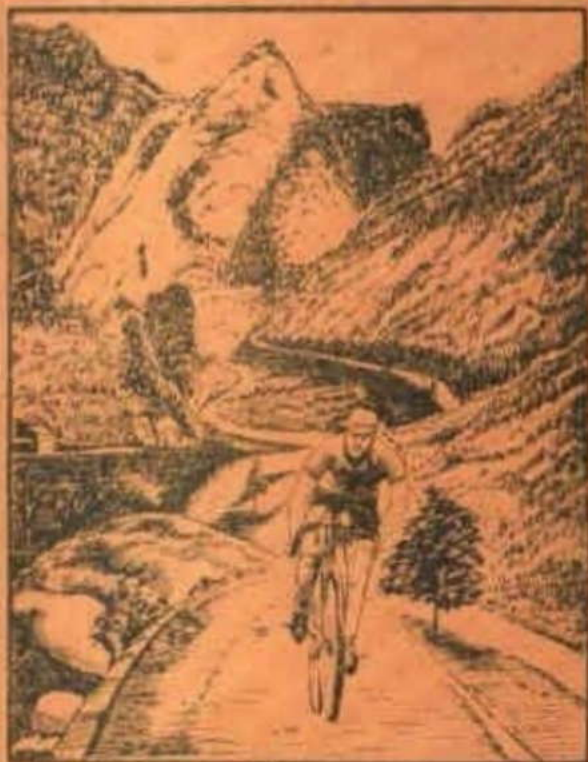
«Beste nicht, ik ben waarlijk erg ongerust geweest», zei hij. «Ik

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen. Kortich.

hoorde dat ge die wilde stoet volgde met de auto. Ik vond het niet vriendelijk, dat ge er stil vandoor gereden waart».

«Stil? De auto heeft lawaai genoeg gemaakt».

«Ik ben per fiets gekomen. Maar gij hebt nu de drukte gezien. Willen we terug keren? Ge moet toch erkennen, dat het hier niet de plaats is voor een jonkvrouw van de hogere stand».

«Ik vind het hier zeer plezierig. Maar geneer u niet om mij. Rijd gerust terug. Maarten, ge kunt met uw fiets toch niet in de auto».

«Ik zal hem er op binden».

«Om de lakverf te beschadigen... Ha, neen! Wat meer eerbied voor mijn nieuwe kar! Ge moet niet aandringen, Maarten. Maar wees beleefd en zeg jonker de Porteira eens goede dag».

Maarten de Baarne scheen het nu het verstandigst te oordelen, maar een hoffelijke houding aan te nemen tegenover Reginald.

«Alvorens ik u begroeten kan, zult ge een lasterlijke beschuldiging terug nemen», zei die echter op scherpe toon.

Maarten kleurde.

«O, ja, Maarten. 't Is over uw bewering, dat Reginald de Porteira naar een beruchte herberg, de «Vlasbloem», liep. Dat hebt ge toch aan oom en tante en tot mij gezegd».

«Ik had het gehoord».

Reginald keek hem niet meer aan.

«Ik word hier gehoord», hernam Maarten. «Paulina, het is uw plicht mee te gaan naar huis».

«Och, ge wordt vervelend. We moeten hier geen scènes maken... Laat me gerust, Maarten!»

Paulina nam Regi bij de arm.

«Vertel me eens, of er al premies gewonnen zijn», sprak ze.

Samen verwijderden zij zich. Maarten was razend. Hij haalde zijn fiets en kon langs een achterpleintje en over een losweg tussen de hoven het gewoel verlaten.

«Er moeten drastische maatregelen getroffen worden!», siste hij, «want dat loopt mis met Paulina».

LEMMINK, DE WINNAAR

De strijd werd al maar spannender. Bij de zesde ronde waren er twee onderscheiden groepen. De eerste, welke een flinke voorsprong had, werd nog steeds geleid door Pieter Lemmink, die bij de doortocht te Leerne telkens warm toegejuicht werd. Men zag hoe hij vast besloten was de zege te behalen. Zijn gelaat drukte taaie wilskracht uit. De kenners beweerden, dat Lemmink los en zwierig reed en straks nog wel meer geven kon.

ABRAHAM HANS

OVER BERG EN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM